

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valót.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetők, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló **2010. évi CIV. törvényből**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcíme: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

a **MAGYAR ÚJSÁGÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE /MÚOSZ/**

Küldöttgyűlésének tagja

„Budapesten a **FELSZÍN** barangolt és **FECSEGETT...**”

A **HALLGAT A MÉLY** véleményei a **2012-es október 23-ai tömegrendezvényekről**

Az előző sorokból kiderül, hogy a legnagyobb proletárköltőnk, **József Attila: A Dunánál** című verséből kölcsönöztük a kiemelten tipografizált szavakat. A szerző 1936-ban írta e költeményét, amely így kezdődik: **A rakodópart alsó kövén ültem – néztem, hogy úszik el a dinnyehéj. Alig hallottam sorsomba merülten – hogy fecseg a felszín, hallgat a mély.**

Az akkori társadalom többsége nyomorúságos életének megváltoztatásával kapcsolatosan figyelmeztetett illetően a poéta arra, hogy nem elszigetelt, kisebb csoportok elégedetlensége, hanem nagy összefogás kell a szükséges jobbulásokhoz..

A **szerkesztőségünket** megkereső olvasóink, akik nem vettek részt a demonstrációkon, azt hangsúlyozták — hivatkozva a szűkebb-tágabb környezetükben tapasztalható lakossági álláspontokra —, hogy a 2012. október 23-ai fővárosi utcai összejövetelen részt vevő ezretek korántsem az otthon maradt milliók küldöttei voltak. Ezért tehát óhatatlan e hallgatók véleménye: „Budapesten a **FELSZÍN** barangolt és **FECSEGETT...**”

Nem jó a megosztottság

Többek szerint:

Valótlan azt sugallni, bizonygatni, hogy a magyar nép csak megosztottságban tudja elképzelni a jövőjét, vagyis számára az a jó, ha van Békemenet, Milla szerveződés, Haza és Haladás Egyesület, Magyar Szolidaritás Mozgalom, s a parlamentben pedig négy-öt-hat párt küszködik folyamatosan egymással. Az meg egy fikció csupán, hogy a politikai erők minél szélesebb skálája fedi le teljességgel az ország egész lakossága érdekeit. Mindezt a közelmúltbeli egyik tényeset vitathatatlanul igazolja:

Az 1947. augusztus 31-ei országgyűlési választásokon összesen 10 párt kapott mandátumot, amelyek azonban olyan heves küzdelmet vívtak egymással, hogy végül is alkalmatlan volt a parlament az ország előtt álló legfontosabb feladatok megoldására, így nem egészen két év elteltével már új választásokat kellett tartani. No, persze akkor sem a kormányi szándékok voltak a meghatározók, hanem a társadalmi rendszer milyenségének, minőségének a megválasztása. A 40-es évek második felének hazai történetéből az derül ki, a úgynevezett polgári szerkezetű államfelépítmény nem tudta megfelelően kezelni a munkanélküliségnek, a termelési struktúrák beindításának, s a banki szerepvállalásnak a problémáit. Ezért vezetett az út az egy irányt megszabó és a közösségi érdeket mindenek fölé helyező pártállami rendhez.

Visszatérve a jelen helyzethez, azt mondták a **rendszerváltozás vesztesei**-hez tartozó emberek:

Korántsem osztják a szociáldemokrata napilapunk, a **NÉPSZAVA** október 24-ei címlapjának ebbéli összegzését, hogy 2012 októberének üzenete: **ennek a kormánynak mennie kell. Ők inkább a Zsolnai László közgazdászprofesszorról értenek egyet, aki a NÉPSZABADSÁG 2010. január 18-ai számában ezt nyilatkozta: Befellegzett a kapitalizmus jelenlegi formájának, a perverz kapitalizmusnak, amelyet végletekig spekulatív, pénztőke vezérelt, globalizált gazdálkodás jellemez.**

E **perverzitás** okozta bajról, veszélyről azonban egyetlen szó sem esett az említett fővárosi összejöveteleken. Ha meg ilyesmi sem a hatalom, sem a hatalomra törő ellenzékiek oldalán lévőeknek nem jutott eszébe, akkor mi ok lenne menesztetni a mostani kormányt, egy másik, szintén tőkés értékrendű adminisztrációért cserébe? - kérdezték sokan, így folytatva:

Nincs két politikai garnitúra

Ugyancsak a NÉPSZABADSÁG-ban jelent meg, ez év május 14-én egy interjú a kisfilmesekek, a tévéműsorok és a Facebook-osak világából ismert **Puzsér Róbert**-tel, aki többi között leszögezte: Fényévekre vagyunk a normalitástól. Az ország helyzetéről a nyilvánosságban gyakorlatilag nincs szó. Úgy telt el húsz év, hogy ha összeadjuk, talán két hétig volt szó az ország ügyeiről. A fennmaradó időben a kedvenc történelmi misztériumjátékot üztük: náciztunk és kommunizáltunk anélkül, hogy lettek volna nácijaink és kommunistáink... Generációknak kell kihalni, hogy a helyzet megváltozzon. A legmocskosabb az egészben az, hogy a politika sunyi módon gerjeszti ezt a förtelmes hangulatot, miközben érzelmileg nincs benne a folyamatban, csupán játszik. Az igazság az, hogy az országnak nincs két politikai garnitúrája, csak egy. Ez a garnitúra virtuálisan kettéosztotta magát. Nyilvánvalóan nincsenek köztük világnézeti különbségek, sőt még valódi érdekkülönbségek sincsenek. Ez abból is látszik, hogy a kölcsönösen előnyös gazemberségeket sohasem kérdőjelezzük meg.

Informátoraink azt is erőteljesen kifogásolják és unják, hogy mind a keresztény-konzervatívok, mind a szociál-liberálisok, mind pedig a jobboldali radikálisok valami természetfölötti megváltással felérő értéként emlegetik a **demokráciát**, amelynek immáron 22 év alatti működése óriási vívmány a számukra, megvédését pedig úgymond a törekvésük célkeresztjébe helyezik. Pedig a lakosság zöme egészen másképpen értékeli e folyamatot, megkérdezve:

Miféle demokrácia az, amely már a kezdet kezdetén elvette másfél-kétmillió embertől a munkát, amelyet a nagy költőnk, **Juhász Gyula** az élet anyjának nevezett, tőle eredeztetve **jövendő győzelmünket**, meg azt, hogy a szabadság útjára visz gyász és romok felett? Miféle demokrácia az, ahol tízezrek hajléktalanok, ahol százezrek rettegnek a tartozásaik önhibájukon kívüli rendezetlensége miatti kilakoltatástól, ahol szinte naponta következnek be a betöréses lopások, utcai tolvajlások, a szándékos gyújtogatások, az élelmiszer-hamisítások, s a különféle erőszakosságok halálesetekkel is járó cselekményei? Miféle demokrácia az, ahol már az összlakosság körülbelül fele él a létminimum határán, illetve alatta, s ezen belül irdatlan tömegek vergődnek a szegénység pokoli bugyrában? Miféle demokrácia az, ahol egyesek akár havi több milliós jövedelmet is zsebre tehetnek, másoknak pedig az éhhalált jelentő néhány 10 ezerből kell szenvedniük? Miféle demokrácia az, ahol szinte az élet minden területe át van korrumpálódva, ahol már nem az ember a legfőbb érték, hanem a pénz, a vagyon? Miféle demokrácia az, ahol lassan úgy osztodik ketté az ország, hogy az egyik része már volt büntetve, a másik még nem? Miféle demokrácia az, ahol hatalmi erőként léphet fel bármely szolgáltató, s a különféle testületek előtt pedig csak annak lehet igaza, akinek igazat adnak, félresöpörve a bizonyítékokat, tényeket? Miféle demokrácia az, ahol a legközelebbi múltunk is egyeduralkodóként írható, minősíthető át a parlamenti pártok egyike-másika döntésével, de a nép megkérdése nélkül, amelynek számottevő része tanúként élt át mindent?

Kettészakadt társadalmakban nincs demokrácia

Olvasóink zöme teljességgel egyetért **Ladányi János** szociológussal, akivel szintén a NÉPSZABADSÁG készített interjút a lap 2011. július 4-ei számában, s ahol a szakember ezt mondta egyebek mellett: Érdemben egyik párt sem mert hozzányúlni a késő kádárizmus óta privilegizált helyzetben lévő, magas jövedelmű és jó érdekérvényesítő képességgel rendelkező társadalmi csoportokhoz. Közben a munkanélküliek nem közelebb, hanem egyre távolabb kerültek a munka világtól. A tartós mélyszegénységben élő rétegeknek lassan már a harmadik

generációja nő fel. Ez pedig az egész ország jövőjét meghatározza: kettészakadt társadalmakban ugyanis nincs demokrácia... A kényszer jellegű közmunka egészen biztosan nem vezet vissza az elsődleges munkaerőpiacra... Ahhoz azonban, hogy a társadalomból tartósan kihullott csoportokat újra integráljuk, minimum száz év szükséges.

Akik eljuttatták hozzánk benyomásaikat az október 23-ai budapesti rendezvényekről, valamennyien az elektronikus sajtó tájékoztatásaiból informálódtak, ideértve az internetes közléseket is. Mindezekből levont következtetéseik így foglalhatók össze:

Hazánkban továbbra is általános a pártok, politikai csoportosulások egymással szembeni gyanakvása, békétlensége, acsarkodása. Ezek megfékezhetetlen generálói pedig az egyenlőtlenséget létrehozó, konzerváló olyan működési elemek, mint az egyéni célhoz és a rétegigényi törekvéshez egyaránt használható spekuláció, harácsolás, kapzsiság, önzés, gátlástalanság, öntörvényűség, hazudozás, szakszerűtlenség, felületesség, pontatlanság, csalás, sikkasztás, részrehajlás, hivatali hatalommal visszaélés, bűnpártolás, s a mindezek nyomán általánossá vált korrupció.

Mivel a társadalmunknak több mint két évtized óta nincs vezető ereje, így hát lényegében megfékezhetetlenül kiterelődött az egyéni és kiscsoporti érdekek — többnyire az ellenzéki erők által támogatott, vagy vezérelt — szüntelen harca, amely szinte örökös feszültséget teremt a kiszolgálók és a kiszolgáltató emberek között. E „hadműveletben” a hatalmon kívüli politikai szervezetek és az őket támogató civil szerveződések főcsapásainak iránya döntően mindig az uralkodó párt-élit programja, szándéka, meg a háttérben működő termelői és pénzügyi oligarchiák ellen irányul. Ha azonban a következő választást másik értékrendi közösség nyeri, nemsokára vele szemben indulnak meg az ugyanilyen küzdelmek, a hatalom veszteseinek részéről. A nép, az istenadta nép pedig hol az egyik ideológiai-politikai csoport térségében, hol a másikban találja magát. Csak egy valamit tudhat előre, tapasztalhat biztosan, hogy a nehéz, vagy szinte reménytelen helyzetén nemigen képes változtatni gyökeresen. Pedig a sárelmeit, panaszait gyakran írja le, vagy mondja el jelzés, észrevétel, közérdekű bejelentés formációban, olykor azokhoz javaslatot, indítványt is csatolva, de azok zömében vagy válasz nélkül maradnak, s ha mégsem, akkor a kapott reagálások jórészt rutinos érveléseken, afféle semmire sem használható panelfogalmazványokon alapulnak.

Az ügyészséget, bíróságot interpellálni kell

Az illetően tarthatatlan állapotok fő oka, hogy a lakossági kezdeményezések, vitás ügyek kezelésének, intézésének jelenlegi eljárási rendje nem megfelelő, hiszen nincs harmóniában a tömegigényre épülő követelményekkel, szükségszerűségekkel. És persze az olyan jogállam is néha csak papíron létezik, ahol megtörténhet, hogy a nő elleni — maradandó fizikai, vagy mentális sérülést alig, vagy egyáltalán nem okozott – erőszak elkövetője több mint négy éves szabadságvesztést kap, ugyanakkor a 20 milliót is meghaladó adócsalás csak felfüggesztett börtönbüntetéssel jár, a gépkocsija fölötti uralmát elvesztő és ez által közúti halálra gázolást okozott autós pedig büntetés nélkül megúszhatja a dolgot. Egyébként nem kevesen csalódtak az igazságszolgáltatásban, éppen ezért a legfelsőbb vezetőit indokolt interpellálni a parlamentben. A harmadik hatalmi ág kinyilvánított függetlensége ugyanis nem óvja meg az ott ítélezőket az esetleges részrehajlásoktól, tévedésektől, hibás intézkedésektől, amelyek elszenvedőinek gyakran muszáj a nemzetközi bíróságokon keresniük az igazukat, s ha azt megtalálják, a magyar állam lesz megterhelve fizetési kötelezettséggel, amit az adófizetők befizetéseinek terhére teljesíthet csak.

Piacgazdaság = érdekharci dzsungelvilág

Az eltelt 22 év bebizonyította, a piacgazdaság korántsem mindenható eszköz a jobbító életkörülményeink megteremtéséhez, sokkal inkább a végeláthatatlan és megsemmisítő érdekharci dzsungelvilága, ahol természetes következmény és működési alapelv, hogy csak a gyengébb veszíthet, amelynek „csöpögő zsírjából, kiontott véreből” táplálkozik, gyarapszik a győztes, hogy azután újult erővel indulhasson a versenytársai ellen.

És az sem igaz, hogy a százezer számra feldarabolt különféle kis termelő- és kereskedelmi egységek, szolgáltatók, az eseti ellenőrzésük ellenére is mindig a legkiválóbb minőséget produkálják. Mi több, az emberek azt tapasztalják, hogy mind több ilyen helyen csapják be őket. Ennek oka pedig a nem hatékony fogyasztóvédelem, meg a szabvány-fegyelmetlenség.

Vita tárgya a külföldiek által idehozott gépkocsigyártás és szerelés hasznossága. E tevékenységek ugyanis erősen függenek a világgazdaság helyzetétől. S ha valamelyik cég piaca beszűkül, nagyon gyorsan dönthet a magyar részlegének felszámolásáról. Hazánkban nincs hagyománya az autóiiparnak, s hogy legyen, nem szabad erőltetni.

Felvirágoztatni a mezőgazdaságot és a háttérpiacot

Magyarországon a mezőgazdaságot kell felvirágoztatni, ami a **szocializmusban** világhírű volt. Mert köztudott, a világ legértékesebb földjei 3 százaléka között található a Duna-Tisza tájának termőterületei is. Ezeket szükséges művelni, korszerű technikával, technológiával, s persze az öntözés minél kiterjedtebb alkalmazásával. E produktumra pedig fel kell építeni az élelmiszeripart, a cukorgyárat, a konzervgyárat, a növényolajgyárat, a tejfeldolgozókat és a különféle termék-előállító sütőüzemek beindításával. Gazdasági szervezeti formák pedig legyenek nemcsak zrt.-ék, kft.-ék, családi vállalkozások, de az újra megalakítandó termelőszövetkezetek és állami gazdaságok is. A traktorok, kombájnok és egyéb gépek előállításához pedig a háttérpiac létrehozása indokolt, akár állami tulajdonlással és működtetéssel. Tízezrek-százezrek találnának itt munkát.

Az emberek szóltak még a tanulás lehetővé tételéről minden fiatal és idősebb jelentkező számára, a fizetések tisztességes mértékének garantálásáról /ezen belül a minimálbér intézményének /eltörléséről/, a nyugdíjak értékállóságának garantálásáról, az egészségügyi szolgáltatás egyforma szintű igénybevételéről mindenki számára, meg arról is, hogy a Magyar Nemzeti Banknak nemcsak nevében, de a működése egész rendjében is magyarnak kell lenni, teljes hazai tulajdoni formában.

Önpusztító kapitalizmus

Érdeklődő olvasónk elmélyülten tanulmányozták át a **Nouriel Roubini** amerikai közgazdász professzornak a Wall Street Journal egyik korábbi számában megjelent interjúját, amelynek során hangzott:

Marx helyesen elemezte a kapitalizmus önpusztító természetét. Igaza volt, amikor arról szólt, hogy a kapitalizmus egy ponton lerombolja önmagát, mert a hatékonyság, a jövedelmezőség, a költségcsökkentés javításának örökös hajszolásával folyamatosan átszivattyúzza a jövedelmeket a munkától a tőkehez, ám ez elkerülhetetlenül kapacitásfeleslegekhez és az aggregált piaci kereslet hiányához vezet. Pontosan ez történik: azt hittük, hogy a piacok szabályozzák a folyamatokat, de nem így van.

Marx azt jósolta, hogy a kapitalizmus el fog bukni, mert az emberek saját érdekeiket követik, és ezzel egyben kudarcra ítélik a társadalmukat, mint egészet. Ezért és más okok miatt is a

kapitalizmus lényege szerint immorális, s amint a különböző típusú adósságok elborítják a gazdaságot, a rendszer megszűnik működni.

Még nem tartunk ott, de azt hiszem, megvan a kockázata annak, hogy elérjük a harmincas évek nagy világválságának második fázisát. Megvolt a kemény gazdasági és pénzügyi válság, amelyet úgy görgettünk tovább, hogy eladósodtunk, és tologatjuk az adóssághegyet a háztartások, a bankok és az államok között.

Ezt a problémát már nem lehet megoldani pluszlikviditás biztosításával. Egy ponton az adósság túl magas ahhoz, hogy a gazdaság kinövekedje, vagy hogy az adósok brutális takarékoskodással szabaduljanak meg tőle, vagy hogy az infláció eleresztésével elértéktelensítsük. Bármilyen megoldási kísérlet számos jelentős járulékos kárral jár. Nem tehetünk semmit: zombi háztartásokat, zombi bankokat és zombi kormányokat hoztunk létre. /Magyarázatul: zombi = élőnek mutakozó hulla, mint a rémmesék szörnyalakja./

Vigyázz szemünket Amerikára vessük

Világhálós **népújságunk** böngészői sorában szerencsére nem kevesen beszélnek már idegen nyelven, közöttük angolul is, ráadásul többen megfordulnak külföldön, így az Egyesült Államokban, ahonnan sok-sok információval térnek haza. Ezek sorában felfigyeltek a vermonti szenátor, **Bernie Sanders** közelmúltban tett kijelentésére — amit egyébként az Echo Tv is feldolgozott egyik műsorában — miszerint:

Nagyon nehéz helyzetben van a középosztály Amerikában is, mégpedig a Wall Street okozta gazdasági válság miatt. Például a munkáscsaládoknak már nincs pénzük, hogy a gyermekeiket tovább taníttassák, aztán egyre nő a munkanélküliség, több 10 millió embernek pedig ma sincs egészségbiztosítása.

Aggodalomra okot adók a vagyoni helyzetek is, hiszen az amerikai lakosság leggazdagabb 1 százaléka birtokában van az összes amerikai vagyon 40 százaléka. A szegényebb 60 százalék csupán az összvagyon körülbelül 0,3 százalékaival rendelkezik.

Elgondolkodtató a jövedelmi képlet is: a pénzügy válság idején az USA-beli jövedelmek 93 százaléka jutott a lakosság leggazdagabbjaihoz, ami 1 százalékat tesz ki, a többiek pedig, mintegy 300 millióan a jövedelmek 7 százalékán osztozkodtak.

A bennünket megkeresők hozzátették: [Mindezen hírek ismeretében tudni kell, Amerikában 200 éves múlttal rendelkezik a demokrácia, a szabadság! Hát prognosztizálható, merre felé tartunk...](#)

Pál apostol

mintha a mai magyar helyzetről tudósította volna Timóteuszt

Jó néhányan említették olvasóink soraiban, [hogy a Biblia tartalmazza PÁL apostolnak az egyik tanítványához, nagyra becsült segítőtársához, a kisázsiai Timóteuszhoz körülbelül 2 ezer éve írt második levelét, amely a végső napokról szólva, például ezt tartalmazza: Az emberek önzők, kapzsiak, elbizakodottak, kevélyek, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, istentelenek, szeretetlenek, összeférhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, lelketlenek, árulók, vakmerők és felfuvalkodottak lesznek. Inkább az élvezetet keresik, mint Istent...](#)

Jóllehet hazánkban több tucat egyház is működik jelenleg, de arról nemigen hallani, hogy számottevően növekedne a vallásosak tábora, sőt, olykor eléggé fogyatkozó létszámmal folynak a különböző istentiszteletek, szertartások. Az emberek tehát valahol másutt és más módon töltik idejüket szívesen, ahogyan arról az iménti bibliai is tudósít, amelynek tartalma akár a ma magyar állapotokról is tudósíthatna.

Hát ez a témakör sem került napirendre a budapesti október 23-ai összejöveteleken. De számosan ajánlották a közfigyelemre **Bacher Ivánnak** roppant odamondogató cikkét is, amelynek a NÉPSZABADSÁG adott helyet a 2012. október 20-ai számában. A szerző a gasztronómiával való viszonyáról ír, ekképpen:

Gusztusomat szegték a jobb sorsa érdemesek is, a magukról nem, csak a többiről elfelejtkező kollégák, tényérfeltáró hírlapírók, pörköltpoéták, vokos okosok. Miattuk sincsen már érkezésem ételről értekezni. De különösen elmegy a kedvem ettől, mikor tudom, hogyan s miként nyomják magukba nyögve a méregdrága kosztot azok, akik tönkretették a hazámat.

Azok, akik ha egymás között vannak a palotáikban, vadászkastélyaikban, haciendáikon, amelyeken még meg sem száradt a friss vakolás, akkor hörögve habzsolnak, zabálnak, falnak, lefetyelnek. Ezek bizony a szarból jöttek, akik most kéjesen tömik magukba a jót, a kolbászt, a vadat, a kaviárt, a bélszínt, a szalonkát, a cápát, a maguk sem tudják, micsodát, nem is érdekli őket, csak az, hogy horribilis pénzbe kerüljön, és hogy utána locsolhassák bele teli belükbe az állami gazdaságoktól zabrált pincészeteikbe rejtett muzeális borokat, melyeknek ötven-százezer forint palackja.

És amikor bőfögve kitámolyognak magánhadseregeik által őrzött bunkereikből és erődjeikből, akkor nekilátnak papolni spórolásról, önmegtartóztatásról, nadrágszíjról, negyvenhétezerrel, munkaalapú társadalomról, kereszténységről, azok a gazok, akik milliányi honfitársukat csapták be, lopták meg, taszajtják alá, akik milliókat nyomorítanak, aláznak és félemlítenek meg naponta, akik száz- és százezrekkel ismertették meg az éhezést, köztük tíz- és tízezer magyar gyerekekkel. Hát ezért nem írok a gasztronómiáról...

*

Nos, az e gondolatokat, idézeteket a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG**-gal megosztó olvasóink befejezésül azt erősítették meg: mivel idén, az október 23-ai Budapesten korántsem spontán, inkább a régi és újabb szekértáborok szervezte „seregszemlén” elhangzottak teljességgel nélkülözték a megelőzőkben közreadott számos gond, félelem, előretekintés tényezőit, ezért azok orvoslásairól sem eshetett szó, következésképpen az ottani **fecsegő bandukolás** aligha lehet az igényelt változások kiinduló pontja. Milliók arra várnak, egyszer csak létrejön ama közösségi összefogás, amely e gödörből való tényleges kijutásunkhoz vezethet, ideológiai megkülönböztetés nélkül. Igaz, mindehhez rossz előjel, hogy a tűzoltóink a jövőben nemcsak vízfecskendőt, de akár Kalasnyikovot is használhatnak a műveleti területükön!

2012. november 3.

Velkei Árpád
rovatszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerátváltás veszteségeinek** készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
